

Đêm mưa Sài Gòn

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tuyển tập truyện ngắn “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

Tay anh đang chạm vào tay Huyền. Anh áp sát má anh vào má Huyền nhưng chưa kịp thì Huyền đã hét lên. Nếu giờ này trời mà còn đổ mưa, sét còn đánh ầm ầm thì chắc gì đã nghe được tiếng Huyền. Không kịp bật người dậy. Huyền cầm ngay cái lọ thủy tinh bên cạnh đập mạnh vào đầu anh.

Huyền biết anh trong một ngày mưa tầm tã. Một anh chàng sơ mi đen, quần Jeans xanh đơn giản nhưng ánh mắt thì không đơn giản chút nào. Ánh mắt trầm tư, sâu hút một điều gì đó mà bất kỳ ai nhìn vào cũng muốn khám phá...

Ngày ấy Huyền còn thơ lắm. Gu ăn mặc không lẫn vào đâu được. Áo phong dài, buộc nơ, tóc đen dài chấm ngang eo, giày búp bê dịu dàng đến không thể dịu dàng hơn. Ngày đầu tiên gặp anh, Sài Gòn mưa như trút nước. Lâu lâu Huyền lặn lội từ Thủ Đức vào nội ô Thành Phố chỉ để hẹn hò với anh chàng mà nó để mắt tới. Vậy mà Sài Gòn đãi ngộ nó bằng một trận mưa ướt nhem. Chỉ có mỗi bộ quần áo tiểu thư này thôi. Huyền tự nhủ rồi sẽ ổn. Anh họ của Huyền sẽ đưa Huyền về Thủ Đức thôi. Anh sẽ về trễ nhưng chắc chắn không bỏ rơi em gái đâu.

Huyền ngồi thui thủi một góc trong nhà trọ anh. Nó co ro, cúm rúm trong chiếc áo khoác to thùng của anh. Anh nhìn nó có vẻ tội nghiệp.

- Hay là em lấy quần áo của anh mặc cho đỡ lạnh nha.

Huyền bật cười. “Con quỉ thiệt tình, nghĩ gì vậy?” - Huyền đang thầm thì một mình sau lời đề nghị của anh. Nó đang tưởng tượng cảnh nó mặc cái quần short rộng thùng thình, cái áo thì dài tới gối. Cứ như một con hề trong rạp xiết. Chả phải là buồn cười lắm sao. Cứ nghĩ đến đó là Huyền lại lắc đầu thôi.

- Không! Em ngồi gần quạt gió phơì khô một lát là được à anh.

- Ừ, mà nếu không được thì lấy đồ anh mặc nha. Đồ anh cũng đẹp mà.

Nghe đến đây Huyền lại cười. Có những lúc anh thật ngô nghê. Huyền cứ cười mà quên bèn đi đồng hồ đã hơn 21h rồi. Anh trai của Huyền bỏ rơi Huyền rồi. Huyền sợ hãi gọi cho anh.

- Em gái, tối nay em cứ ngủ nhà Sang đi nha. Anh đi chơi với bạn về khuya quá, không rước em được.

- Vậy là sao? Sao anh hứa rước em mà.

- Đưa đây anh nói chuyện với Sang. Em đừng có lo. Nó không dám đụng đến sợi tóc nào của em đâu.

- ...

- Ủ...Ủ, hihi, tao biết mà.

Có vẻ như cuộc nói chuyện của hai người đàn ông bí hiểm hơn Huyền tưởng. Anh Huyền nói gì mà anh cứ cười một mình rồi nhìn sang Huyền. Anh tiến lại gần Huyền, tay từ từ đưa lên mặt Huyền. Mặt Huyền tái lại trông thấy. Có cái gì đó rất cả da lẫn trong từng thớ thịt. Cảm giác bất an trong Huyền lộ rõ hẳn trên gương mặt nhợt nhạt dần. Huyền biết số phận của nó là sẽ phải ở cùng anh trong căn nhà bé nhỏ này đến sáng mai...

Còn đang mê man trong những câu hỏi vẫn vơ thì tay anh đã chạm đến... tóc Huyền.

- Tóc em còn ướt nè nhỏ. Em lau cho khô đi để bệnh đó.

Mô phật! Huyền thở phào nhẹ nhõm. Vậy mà nó cứ tưởng chuyện gì đó sắp đến trong đêm mưa gió này.

Mưa... Đừng mưa nữa. Lời Huyền cầu vẫn không được đáp trả. Đêm nay, Sài Gòn mưa lớn. Át cả những giai điệu trầm buồn của bản nhạc mà anh cho Huyền nghe qua headphone. Hai người mà chỉ có mỗi cái headphone. Cái gối ôm dài dài ngăn đôi vương quốc của nó và anh. Thế nhưng Huyền vẫn sợ lắm. Huyền nằm quay mặt vào vách tường trắng tinh. Nhìn đâu đâu Huyền cũng thấy sợ. Khi cánh cửa phòng của anh phát ra một tiếng “rầm” là Huyền biết phận mình sẽ ra sao trong đêm nay.

Huyền lẫn qua, anh lẫn lại. Hình như dây tai phone đang bị dùng vào nhau. Sợi dây bé nhỏ kéo nó và anh xích lại gần nhau. Cũng may là có chiếc gối ôm. Huyền đang nghĩ, mưa to thế này nếu mà có kêu cũng chẳng ai nghe. Tốt nhất là mình giả vờ không chống cự, sau đó thì dùng những đòn độc vào những chỗ hiểm. Chỉ có thể thôi. Thật ra lúc anh đi đánh răng, Huyền đã nhanh tay lấy chìa khóa để bên cạnh, phòng hờ tối mà có gì thì Huyền cũng kịp mở khóa.

Mưa bỗng tạnh hẳn. Chỉ còn nghe mỗi âm thanh du dương trong những bản nhạc đang kể sát tai Huyền. Lâu lâu anh lại cựa quậy tay chân, quay sang bên Huyền. Huyền trèm kín đầu không để không khí lọt vào. Nó bỗng nghe tiếng anh thì thào bên tai:

- Em à! Tối nay em đáng yêu lắm.

- Anh muốn...

Lời anh nói như bị ngắt quãng. Huyền đang cố trấn an mình rằng không có chuyện gì. Nhưng...

Tay anh đang chạm vào tay Huyền. Anh áp sát má anh vào má Huyền nhưng chưa kịp thì Huyền đã hét lên. Nếu giờ này trời mà còn đổ mưa, sét còn đánh ầm ầm thì chắc gì đã nghe được tiếng Huyền. Không kịp bật người dậy. Huyền cầm ngay cái lọ thủy tinh bên cạnh đập mạnh vào đầu anh. Một cái thôi cũng đủ cho anh lẫn ra. Nỗi sợ hãi bủa vây lấy Huyền. Cô bé như muốn thót tim ra ngoài. Nước mắt Huyền tuôn như suối. Tay Huyền khẽ lay tay anh trong giây lát... Huyền quay người sang bên anh...

- Huyền, em lấy hết cái chặn của anh rồi. Anh lạnh quá!

Nó bật người dậy một cách nhanh nhẹn rồi tự mình nhìn mình. Từ đầu đến cuối vẫn vậy. Nó quay sang lườm anh một cái khó hiểu rồi tự mình cười khì.

- Em sao vậy? Không ngủ được à?

- Dạ, dạ đâu có.

- Hay em lạnh. Hi hi. Em lấy hết cái chặn của anh. Em không biết à.

Sao mình lại lấy chăn của anh. Mình có chăn riêng mà. Lạ nhỉ?! Huyền tự ngồi lẩm bẩm, hồi sau mới trả cho anh cái chăn. Nó chợt tỉnh mộng. À, ra là mơ, nãy giờ Huyền mơ. Vậy mà mồ hôi nó chảy nhão nhẹ trên mặt nãy giờ. Cái lọ thủy tinh vẫn còn nằm nguyên vẹn trên bàn học của anh. Không hề có dấu tích của trận xô xát ẩu đả. Huyền đưa tay lên trán anh. Anh cũng im lặng hồi lâu để xem nó làm gì. Huyền đang kiểm tra xem đầu anh có vết khứa của lọ thủy tinh không ấy mà. Chỉ tội cho anh cứ ngồi nhìn Huyền một cách ngu ngơ. Mãi mấy phút sau, Huyền mới lấy lại tinh thần:

- Thôi em ngủ à. Trả chăn cho anh đó.

Nói rồi, Huyền lại kéo chăn của nó ra mà ngủ tiếp. Lần này thì Huyền thấy nhẹ nhõm thật rồi. Mắt nó díp lại. Hai tay nó vẫn ôm chặt cái headphone. Nhạc ngưng hát từ bao giờ, chỉ còn lại tiếng ho, tiếng sụt sùi mũi, tiếng trở mình sột soạt của anh và nó trên chiếc đệm nhỏ nhắn.

Khuya lắm. Huyền quay người sang phía anh. Huyền chưa ngủ. Mắt cứ mơ mơ màng màng. Con nhắm con mở. Nhưng đố ai mà biết được. Huyền vốn giỏi giả ngủ mà. Cả mẹ nó mà cũng không nhận ra, huống gì là anh. Cái tật giả vờ ngủ đó giúp Huyền nhận ra nhiều điều trong đêm mưa gió này.

Có một ánh mắt vẫn luôn dõi theo giấc ngủ của nó suốt một giờ hơn. Thật ra khi Huyền ngủ, là khi anh để mắt anh lướt trên từng sợi tóc của nó. Lưng anh áp vào bức tường trắng. Một mình anh với đôi mắt nhiều suy tư. Huyền giả vờ trở mình qua lại để nhìn gương mặt anh lúc ấy. Có cái gì đó sâu nảo trong anh. Huyền muốn bật dậy nói chuyện với anh ngay lúc ấy. Nhưng nó đã cảm nhận được cảm giác ấm áp, hơi nóng toát ra từ bàn tay anh. Anh nhẹ nhàng vuốt tóc Huyền. Từng sợi đen óng nằm dài trên tay anh. Lần này, Huyền biết mình không phải đang mơ. Một cảm giác rất thật. Chưa bao giờ Huyền ở trong một cự ly rất gần với anh như vậy. Nhưng mọi thứ vẫn nằm trong vòng an toàn. Càng lúc Huyền càng tin vào anh và tin vào tình cảm của chính mình.

Mưa Sài Gòn đêm nay lạnh thật. Mưa rồi cũng tạnh. Có thể mưa cũng đang nhường chỗ cho những âm thanh đẹp nhất của hai người. Huyền thì thoảng nãy hơi co người lại. Không khí căn nhà bé nhỏ sau cơn mưa đặc biệt thật. Ấm áp và bình yên lạ thường. Huyền vẫn nằm đó, lặng im để nghe hơi ấm

dịu dàng từ bàn tay anh xoa xoa vào tay nó.

Mưa tạnh nhưng cảm giác ở cạnh bên người mình yêu thương sẽ mãi dai dẳng theo chúng ta. Để nhắc nhở chúng ta biết rằng, mưa là để chờ nắng lên. Như Huyền đêm nay, trong cơn mưa Sài Gòn lạnh lạnh, Huyền vẫn nhắm mắt để đó, để chờ ngày mai nắng hồng, chờ ngày những âm thanh kỳ diệu của buổi sớm bình minh sẽ vang lên theo anh và Huyền.